

прѣпорци се развѣвахъ. Тая стая се движеше насамъ безъ редъ, разбъркано и шумно. На слънцето свѣтехъ пушки, косери, брадви, маждраци, които стърчахъ надъ рамената и гъжвитѣ на башибозуцитѣ. Повечето бѣхъ по ржкави и елеци, по причина на силната пладнешна жегата... Вълната бѣ испразнила турекитѣ села, прѣзъ които бѣ мишла. Никаква дисциплина не стѣгаше тия мятежни редове, но една цѣль, свирѣпа, дивашка ги свързваше, тласкаше напредъ, одушевляваше: кръвта и плячката. За кръвта носѣхъ пушки и сѣчива — да ѝ лѣжатъ, за втората вѣлачехъ върволица кола подира си — да ѝ носѣтъ... Това пияно отъ фанатизъмъ полчище, при звука на тѣпани и зурни, идѣше, приближаваше, бавно, като папльчъ скакалци, но неодържимо.

Единъ само конникъ съ бѣла чалма, високъ, мършавъ, черъ, ѣздѣше отирѣдъ: прѣдводителтъ.

Той махна на циганитѣ да спрѣтъ.

— Хей, мюсюманъ, ела на самъ! извика той на Огнянова.

Огняновъ съ ниска темена приближи.

— Отъ кждѣ идешъ?

— Отъ Текията.

— Какво има татъкъ?

— Нищо... Всичко добро, слава Богу.

— Какво казватъ, много ли сж ония... въ Клисуреа?

— Че доста сж, както увѣрватъ, аллахъ да пази царството...

— Какви' сж?

— Московци, казватъ...

— Мълчи, пезевенкъ! Тамъ сж крастави рай само...

— Прощавай, бей ефенди.

— Ти кждѣ отивашъ?

— На К...

— Хай връщай се съ насъ.

Огняновъ неволно прѣблѣднѣ.